

VERSEK.

SZÜRKÜLET.

Az asztalon karcsú fátyolvirág.
A rádióban halk Chopin-zene.
(Mintha moszattól bársonyos kövön
Gyönggyé törő forrásvíz csengene.)

Az ablakon, a sarkos rács-közön
Benéz a bágyadt, bársonyszürke ég.
Langyossá hűlő kályhánál velem
Lankadtan reng a régi hintaszék.

Valami bűvös, selyempuha kéz
Lassan minden szín-lángocskát elolt,
Míg a függöny fehér fantóm marad
S a falikép nagy, szénfekete folt.

A sűrűsödő, lankasztó homály
Igéző keze homlokomhoz ér
És elveszti súlyát az idő
S feledni kezdi határát a tér.

Nem vijjog most az aggasztó jövő.
Fátyolfoszlányként hullik rám a mult.
Pihenő lényem szinte testtelen,
Anyagtalan szellemmé finomult.

Most lámpa gyúl. S az árnyék-hangulat
— Szürke galambom — elszáll hirtelen.
A feketévé váló ablakon
Benéz a ráncos homlokú jelen . . .

Dömötör Ilona.

TEMETŐI SÉTA.

Toronyóra ütése hallik,
De nem hallják a sírkövek.
Az őszi fák közt átnyilallik,
S a végtelenbe elsiet.

Itt nincsen év és nincsen óra,
Csak süppedt sír, muló halom,
Itt a felejtés mutatója
Forog csak, mint a szélmalom.

És a felejtés olyan óra,
Hogy megdöbbsenti a szívet,
Sohsem késik a mutatója,
Hanem örökké csak siet.

Falu Tamás.